

Sygn. akt: I C 451/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	Paulina Warchol

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2020 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko K. C. (1)

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego K. C. (1) na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 3.548,24 zł (trzy tysiące pięćset czterdzieści osiem złotych 24/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 maja 2020 r. do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

SSR Anna Kurzynowska – Drzażdżewska

Sygn. akt I C 451/20

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego K. C. (1) kwoty 3.548,24 złotych wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15.05.2020 r. do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów procesu. Powód oparł roszczenie na zawartej z pozwanym w dniu 31.01.2018 r. umowie pożyczki nr (...) oraz podpisanym przez pozwanego wekslu, zgodnie z którym pozwany zobowiązał się do zapłaty dnia 14.05.2020 r. kwoty 3.548,24 zł. W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany poprzez podpisanie weksla, zobowiązał się do zapłaty kwoty wskazanej w wekslu, stąd też powód wezwał pozwanego do wykupu weksla, a po bezskutecznym upływie określonego terminu, skierował niniejszy pozew. Nadto powód podał, że pozwany, podpisując kalendarz spłaty rat znał doskonale wysokość zobowiązania i termin spłaty.

Pozwany K. C. (1) nie zgodził się z pozwem tak co do zasady, jak i co do wysokości. W uzasadnieniu zarzucił, że powód nie wykazał, że roszczenie mu przysługuje, albowiem nie można uznać, że doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, a przy tym również powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia. Podniósł jednocześnie, że dochodzone roszczenie nie jest wymagalne, albowiem powód nie doręczył pozwanemu

wypowiedzenia umowy pożyczki. Zdaniem pozwanego również sam weksel został wypełniony przez powoda niezgodnie z deklaracją wekslową, tj. zarówno przed wezwaniem pozwanego do zapłaty ewentualnych zaległości, jak i przed wypowiedzeniem spornej umowy pożyczki. Wreszcie, w ocenie pozwanego umowa będąca źródłem zobowiązania zawiera klauzule niedozwolone skutkujące ich bezwzględną nieważnością, a rażąco naruszające interesy konsumenta.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31.01.2018 r. (...) S.A. z siedzibą w B. jako pożyczkodawca oraz pozwany K. C. (2) jako pożyczkobiorca zawarł umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał pożyczkę w wysokości 4.250,00 zł. Dodatkowo powód naliczył opłatę przygotowawczą w kwocie 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 3.221,00 zł oraz wynagrodzenie z tytułu przyznania na wniosek pożyczkobiorcy (...) w wysokości 900,00 zł. Odsetki umowne od udzielonej pozwanemu pożyczki wynosiły 1.364,00 zł. Zgodnie z zawartą umową pozwany miał dokonać spłaty pożyczki w 36 równych miesięcznych ratach po 274,00 zł każda w łącznej wysokości 9.864,00 zł. Termin ostatniej raty przypadał na 10.02.2021 r.

(dowód: umowa pożyczki – k. 43-47,

harmonogram spłat – k. 48)

Zabezpieczeniem pożyczki był weksel własny in blanco nie na zlecenie, którego ważność strony określiły w umowie do momentu spłaty zobowiązań pożyczkobiorcy z tytułu tej umowy. Integralną częścią przedmiotowej umowy była deklaracja wekslowa, regulująca tryb i terminy upoważniające pożyczkodawcę do wypełnienia weksla.

(dowód: deklaracja wekslowa – k. 49,

weksel- k. 4)

Pozwany K. C. (1) na dzień 15.04.2020 r. zapłacił na rzecz powoda łącznie kwotę 6.302,00 zł z tytułu zawartej umowy pożyczki.

(dowód: karta rozliczeniowa pozwanego - k. 39-40)

W dniu 13.03.2020 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległych dwóch rat pożyczki w łącznej wysokości 548 zł, wskazując, że brak spłaty skutkować będzie wypowiedzeniem umowy pożyczki.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dowodem nadania – k. 50-51)

W dniu 15.04.2020 r. powód wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia i informacją o wypełnieniu weksla. Powód wskazał, że dług pozwanego obejmuje kwotę 3.530,00 zł niespłaconej pożyczki oraz 18,24 zł tytułem umownych odsetek z tytułu braku spłaty rat w terminie za każdy dzień zwłoki w spłacie pożyczki. Pozwany otrzymał w/w wypowiedzenie umowy pożyczki dnia 22.04.2020 r.

(dowód: wypowiedzenie z dowodem doręczenia pozwanemu - k. 52-53)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał sporny w całości tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany bowiem kwestionował zarówno fakt skutecznego zawarcia umowy pożyczki, jak i wysokość dochodzonego roszczenia. W konsekwencji sporne pozostały pozostałe kwestie podnoszone przez pozwanego, a w szczególności stosowanie przez powoda klauzul niedozwolonych w treści umowy będącej źródłem zobowiązania, a także kwestia prawidłowości wypełnienia przez powoda weksla.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Rozstrzygając w kontekście powyższego kwestię sporną jaką był sam fakt łączącego strony stosunku zobowiązaniowego Sąd uznał, że nie ma żadnych podstaw prawnych uzasadniających tezę, że umowa pożyczki, na którą powołuje się strona powodowa nie została z pozwanym zawarta. Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego dnia 31.01.2018 r. Pozwany zakwestionował fakt skutecznego zawarcia owej umowy, wskazując, że umowa pożyczki gotówkowej w imieniu pożyczkodawcy została podpisana przez osobę o niezidentyfikowanym po podpisie nazwisku. Wskazał przy tym pozwany, że umowa zawarta przez osobę niebędącą pełnomocnikiem ma sankcję bezskuteczności zawieszanej, tj. do czasu potwierdzenia tej umowy przez mocodawcę umowa ta pozostaje bezskuteczna i nie można żądać jej wykonania. Zdaniem pozwanego w realiach przedmiotowej sprawy powód nie potwierdził umowy pożyczki, a zatem nie można uznać, że strony łączy jakikolwiek węzeł obligacyjny. Tak ukształtowane stanowisko pozwanego nie mogło zasługiwać na podzielenie. Wskazać bowiem należy na przepis art 97 k.c., w świetle którego osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publicznosci poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Zdaniem Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie, przy zawieraniu spornej umowy pożyczki nie wystąpiły jakiejkolwiek wątpliwości, które obalałyby owo domniemanie dorozumianego pełnomocnictwa ustawowego osoby czynnej w lokalu przedsiębiorstwa do dokonywania czynności prawnych, a przynajmniej pozwany owych wątpliwości nie rozwiał w toku przedmiotowej sprawy. Jednocześnie zauważyć należy, w ślad za treścią art. 60 k.c., że wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej. Niewątpliwie sam fakt wykonania umowy pożyczki przez powoda z pozwanym w postaci przeniesienia na jego rzecz własności pożyczonych pieniędzy przesądza o skutecznym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki. Ów fakt przeniesienia na rzecz pozwanego sumy pieniężnej wynikającej z zawartej umowy pożyczki nie budzi wątpliwości, a to wobec spłat pozwanego na poczet owej umowy pożyczki. Kwestionowanie zatem przez pozwanego zarówno samego faktu łączącej go z powodem umowy, jak i akceptacji warunków umowy, w korelacji do własnoręcznego podpisu pozwanego widniejącego na owej umowie, a także dokonywanych przez pozwanego wpłat na poczet tej umowy, jawi się wyłącznie jako próba uniknięcia odpowiedzialności z tytułu owej umowy i nie zasługujące na ochronę nadużycie prawa. Bez wątpienia również zasady doświadczenia życiowego wskazują, że nie przystępuje się do spłaty zobowiązania, którego się nie zaciągnęło.

Wobec powyższego Sąd uznał, że niewątpliwie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, przedmiot zaś pożyczki został pozwanemu wydany. W konsekwencji dochodzone roszczenie istnieje, a powód jest legitymowany do jego dochodzenia.

Analizując dalej roszczenia powoda należało odnieść się do skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki. Niewątpliwym w tym kontekście jest zapis pkt 8.1 umowy stron, wedle którego pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę jeśli opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania (umowa k 35-39). Z dokumentów, zalegających w aktach sprawy wynika, że niewątpliwie takie opóźnienie miało miejsce (k. 39-40). Powód zatem mógł dokonać wypowiedzenia umowy, oczywiście po uprzednim wezwaniu pozwanego do zapłaty zaległości. Takie też wezwanie powód skierował do pozwanego na adres podany przez niego w umowie. Wskazać należy, że pkt 13.2 w/w umowy przewidywał, że korespondencję przesyła się na adres z umowy, chyba, że pożyczkobiorca zawiadomi pożyczkodawcę o zmianie tego adresu. Zgodnie z umową obowiązkiem pożyczkobiorcy było informowanie pożyczkodawcy o każdej zmianie swego adresu bądź adresu do korespondencji. W sprawie nie ulega wątpliwości, że pozwany nie wskazywał powodowi żadnego innego adresu, niewątpliwie zatem mógł zapoznać się z treścią kierowanych do niego pism. Powód przedłożył dowód doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty, jak i dowód doręczenia w/w wypowiedzenia umowy pożyczki (vide: k. 51, 53). Na marginesie wskazać należy, że samo już przedłożenie przez powoda dowodu z książki nadawczej powoda pozwana na przyjęcie domniemania faktycznego

doręczenia przesyłki adresatowi. Domniemanie to może być przez adresata obalone przez wykazanie, że nie miał możliwości zapoznania się z zawartym w niej oświadczeniem woli (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.03.2010 r., II CSK 454/09, LEX). Pozwany w tym zakresie nie podjął żadnej inicjatywy dowodowej, co wyklucza przyjęcie, iż nie miał jakiegokolwiek możliwości zapoznania się z pismami strony powodowej. Sumując powyższe, należało uznać wypowiedzenie umowy przez powoda za skuteczne. Prawdopodobnie również dokonano uprzedniego wezwania pozwanego do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki.

Konsekwencją uznania skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki przez pożyczkodawcę była analiza poprawności wypełnienia weksla przez powoda jako, że roszczenie niniejszego pozwu oparto o weksel. Niewątpliwym przy tym jest, że weksel stanowił zabezpieczenie spłaty pożyczki, był on wystawiony in blanco nie na zlecenie, a zasady wypełnienia weksla regulowała deklaracja wekslowa. Zgodnie z w/w deklaracją wierzyciel upoważniony był do wypełnienia weksla m.in. gdy opóźnienie w płatności kwoty równej wartości jednej pełnej raty przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty należności w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Jednocześnie deklaracja wekslowa przewidywała, że pożyczkodawca będzie mógł wypełnić weksel wyłącznie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pożyczkobiorcy. Wskazany zapis deklaracji wekslowej był zatem analogiczny z zapisem umowy (pkt 8.1) dotyczącym warunków koniecznych dla skutecznego wypowiedzenia umowy. Skoro zatem wypowiedzenie umowy było skuteczne, to i takież samo było upoważnienie powoda do uzupełnienia weksla, oczywiście wyłącznie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pożyczkobiorcy. Podkreślić należy, że – wbrew stanowisku pozwanego – powód mógł wypełnić weksel po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty należności w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, nie zaś po upływie okresu wypowiedzenia umowy pożyczki.

Odnosząc się w tym miejscu do samej treści weksla stwierdzić należy, że kwota niespłaconej pożyczki wpisana tamże przez stronę powodową, tj. 3.548,24 zł wynika wprost z harmonogramu spłat dokonywanych przez pozwanego. Przed wypełnieniem weksla pozwany uiszczył zadłużenie wynikające z umowy pożyczki w łącznej wysokości 6.302,00 zł. Kwota 3.548,24 zł wskazana została w wypowiedzeniu umowy pożyczki jako suma kwot: 3.530,00 zł niespłaconej pożyczki oraz 18,24 zł tytułem odsetek umownych. Kwota 3.530,00 zł to kwota pozostała do spłaty po uiszczeniu przez pozwanego kwoty 6.302,00 zł, przy czym powód w istocie wypełnił weksel na sumę mniejszą niż realne zadłużenie pozwanego (9.864,00 zł – 6.302,00 zł = 3.562,00 zł). Z kolei kwota 18,24 zł wskazana w wypowiedzeniu i wpisana na wekslu stanowi odsetki umowneienne, obliczone na podstawie pkt 4.1 postanowień umowy, zgodnie z którym pożyczkodawca nalicza odsetki za opóźnienie za każdy dzień opóźnienia w wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie. Prawdopodobnie wyliczeń owych odsetek pozwany skutecznie nie zakwestionował. Powyższe prowadzi do wniosku, że weksel został wypełniony prawidłowo i odpowiada realnej wysokości zadłużenia pozwanego. Sumując powyższe, stwierdzić należy, że oprócz kwoty 3.530,00 zł, stanowiącej całkowitą kwotę do spłaty wynikającą wprost z umowy pożyczki, pozwany w związku z nieterminową spłatą winien uiszczyć również kwotę 18,24 zł wynikającą z pkt 4.1 umowy pożyczki.

W związku z powyższym, analiza zestawienia wpłat pozwanego przedłożonego przez powoda prowadzi do konkluzji, że strona powodowa wypełniła obowiązek udowodnienia zarówno istnienia porozumienia wekslowego oraz jego treści, a to w zakresie kwoty niespłaconej pożyczki oraz umownych odsetek dziennych, jak i częściowego spełnienia świadczenia przez pozwanego, wynikającego z umowy pożyczki. Z drugiej strony pozwany we wskazanym zakresie pozostał całkowicie biernym uczestnikiem niniejszego procesu, podważając wprawdzie twierdzenia powoda, lecz nie wykazując jakiegokolwiek dowodami poprawności wypełnienia posiadanego weksla z zapisami deklaracji wekslowej. W szczególności pozwany nie wskazał, że dysponuje stosownymi dowodami wpłat, ani nie zaferował jakichkolwiek innych wniosków dowodowych.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego odnośnie stosunku podstawowego (umowy pożyczki) wskazać należy, że to na pozwanym, jako zobowiązanym z weksla ciążył ciężar dowodu odnośnie zgłoszonych zarzutów co do stosunku podstawowego (umowy pożyczki). Zgodnie bowiem z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt III CSK 100/13 przepis art. 10 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe obciąża dłużnika wekslowego ciężarem udowodnienia okoliczności w nim wymienionych w celu zwolnienia się z zobowiązania wekslowego. Ugruntowany jest też pogląd w myśl którego ciężar dowodu, że weksel in blanco został wypełniony w sposób sprzeczny z porozumieniem spoczywa

na dłużniku wekslowym, który zarzut podniósł. W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała skutecznie, że powództwo jest niezasadne, twierdzenia zaś w tym zakresie stanowiły jedynie niczym niepoparte, gołosłowne argumenty. W realiach niniejszej sprawy Sąd nie dostrzegł rażącego naruszenia interesów konsumenta poprzez nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, oraz działania wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. W szczególności w realiach przedmiotowej sprawy umowa pożyczki łącząca strony przewidywała obowiązek uiszczenia przez pożyczkobiorcę prowizji za udzielenie pożyczki w kwocie 3.221,00 zł. Prowizja owa jest specyficznym rodzajem wynagrodzenia, pobieranym za pośrednictwo w zawieraniu umów. Nie ma przepisów, które zakazywałyby pobierania prowizji przy umowach pożyczki, co więcej - art. 5 pkt 6a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 1528 ze zm.) jednoznacznie dopuszcza możliwość pobierania prowizji i wszelkiego rodzaju opłat. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy, kredytodawca powinien jednak o wszelkich informacjach związanych z tymi kosztami poinformować kredytobiorcę. Należy więc zauważyć, iż umowa konsumencka jest obwarowana warunkami do zastrzeżenia tego rodzaju prowizji, które pożyczkodawca musi spełnić. Dodatkowo wszelkie opłaty i prowizje pobierane przez kredytodawców powinny wyrównywać rzeczywiste koszty poniesione przez niego w związku z podjęciem danej czynności i nie powinny być rażąco wysokie dla konsumenta. Nie powinny być zatem formułowane w sposób ryczałtowy, bez odzwierciedlenia w kosztach ponoszonych przez pożyczkodawcę. Niewątpliwie prowizja pełnić ma przede wszystkim funkcję kompensacyjną celem wyrównania poniesionych przez pożyczkodawcę kosztów udzielenia pożyczki. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał, iż wysokość prowizji za udzielenie pożyczki jest adekwatna do kwoty udzielonej pożyczki oraz ogólnego zadłużenia pozwanego, jak również niewygórowana w stosunku do kosztów i nakładu pracy poniesionych przez powoda. Powód był uprawniony także do obciążenia pozwanej jako konsumenta kosztami manipulacyjnymi w tym opłatą przygotowawczą za udzielenie pożyczki oraz opłatą z tytułu przyznania „Twojego pakietu”. Bezsprzecznie zasadnym jest także dochodzenie odsetek umownych. Wszystkie te koszty składają się na umowę, która zawarta jest zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. Pozwany przy tym nie wykazał w żaden sposób, by odsetki były naliczane od kwot nienależnych powodowi. Kwota odsetek została obliczona adekwatnie do liczby dni opóźnienia spłaty poszczególnych rat pożyczki w stosunku do terminów uzgodnionych w kalendarzu spłat.

Rozstrzygając podnoszony przez pozwanego zarzut stosowania przez pożyczkobiorcę w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenie stron w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że wszystkie koszty ustalone w umowie składają się na umowę, która zawarta jest zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. W ocenie Sądu zapisy dotyczące wysokości prowizji przy ustalonych odsetkach umownych nie stanowią obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych i nie stanowią dla pożyczkodawcy dodatkowego źródła zysku. Biorąc pod uwagę wysokość tych kosztów w stosunku do całości kwoty pożyczki, nie można ich uznać za nadmierne, a ich zastrzeżenie nie stanowi niedozwolonej klauzuli umownej. Zaakcentować przy tym należy, że wzorzec umowny w tym zakresie jest wystarczająco jasny. W umowie pożyczki załączonej do pozwu wskazano szczegółowo sposób kalkulowania tych opłat. Precyzyjność zapisu, jego zrozumiałość w zakresie obliczenia takiej wysokości dla przeciętnego konsumenta nie powinna w ocenie Sądu pozostawiać żadnych wątpliwości. Podkreślić należy, że nie powinno być tak, że konsument działając z pełną świadomością podejmowanych decyzji oraz mając pełne rozeznanie swej sytuacji majątkowej oraz wysokości zaciągniętego zobowiązania zawiera umowę z przedsiębiorcą, zaś w przypadku popadnięcia w problemy finansowe (...) stwierdza, że zawiera ona klauzule abuzywne (tak: Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16.05.2018 r., sygn. akt XIV C 3271/16).

Odnosząc się do sformułowanego przez pozwaną zarzutu co do niezgodności samej umowy pożyczki z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, w szczególności w zakresie wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu wskazać należy na treść art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 z późn.

zm.), który stanowi, że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru: $(...) \leq (K \times (...)) + (K \times x(...))$. Poszczególne symbole we wskazanym równaniu oznaczają: (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K - całkowitą kwotę kredytu, n - okres spłaty wyrażony w dniach, R - liczbę dni w roku (ust. 1). Ustęp 2 w/w artykułu przewiduje, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, zaś ustęp 3 wprowadza sankcję naruszenia ustępu 1, przewidując, że pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu. Sąd dokonał stosownego przeliczenia wartości wynikających z umowy stron według ustawowego wzoru: $((...) \times (...)) + ((...) \times (...) \times (...))$ uzyskując wynik (...) na poziomie 4.793,18 zł. Porównując ów wynik z wysokością kosztów określonych w umowie (4250,00 zł) stwierdzić należy, że pozaodsetkowe koszty kredytu pozwanej nie przekraczają ustawowej wysokości, a tym samym zarzut pozwanego nie mógł zostać uznany za uzasadniony.

W świetle powyższych uwag Sąd uznał, że powód z tytułu zwrotu pożyczki powinien otrzymać od pozwanej: 3.530,00 zł jako zwrot niespłaconej pożyczki oraz 18,24 zł tytułem odsetek umownych z tytułu nieterminowej spłaty, co skutkowało orzeczeniem jak w pkt I sentencji wyroku (3.530,00 zł + 18,24 zł).

W odniesieniu do żądania odsetek w przedmiotowej sprawie wskazać należy, że w oparciu o regulację zawartą w art. 48 prawa wekslowego zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 3.548,24 zł. Jak wskazuje literatura przedmiotu w przypadku weksli płatnych w oznaczonym dniu (z terminem płatności) oprocentowanie kapitału, jeżeli zostało przez strony ustalone musi zostać uwzględnione z góry, przy oznaczeniu sumy wekslowej, co oznacza, że wierzyciel oblicza odsetki od kapitału i dolicza je do niego, a co łącznie stanowi sumę wekslową, dokładnie w wekslu oznaczoną. Natomiast czym innym są odsetki za opóźnienie w zapłacie sumy wekslowej, których wierzyciel może żądać na podstawie art. 48 pkt 2 prawa wekslowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9.07.2015 r., V Aca 8/15, OSA/Kat.2015 nr 4, poz. 3, L.). Wynikająca z art. 5 prawa wekslowego klauzula oprocentowania ma zastosowanie tylko do weksli płatnych za okazaniem lub pewien czas po okazaniu. Żądanie zasądzenia odsetek w wysokości przewyższającej odsetki ustawowe za opóźnienie jako niedopuszczalne podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w pkt II sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., o czym jak w pkt III sentencji. Na koszty te składała się kwota 200,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu oraz 917,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.